

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní JUDr. Alenou Hockou v právní věci *žalobce: N. T., nar. X, doručovací adresa Zařízení X, zastoupeného: Asociace pro právní otázky migrace, o.s. IČ 26555191, Moravská 9, P.O.Box 16, 120 00 Praha 2, proti žalované: Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor cizinecké policie, Nádražní 2, 306 28 Plzeň, v řízení o žalobě ze dne 5.5.2012 proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajské ředitelství policie Plzeňského kraje, odbor cizinecké policie, ze dne 17.4.2012 č.j. X,*

t a k t o :

- I. **Žaloba s e z a m í t á.**
- II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Včasnou žalobou datovanou 5.5.2012 doručenou zdejšímu soudu dne 14.5.2012 prostřednictvím žalované se žalobce domáhá přezkoumání *napadeného rozhodnutí žalované ze dne 17.4.2012 č.j. X*, jímž bylo rozhodnuto, že podle § 129 odst. 1 v návaznosti na § 129 odst. 3 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, v platném znění (dále jen ***zákon o pobytu***) o zajištění žalobce za účelem předání do Švýcarska nebo Maďarska nebo Nizozemí nebo Německa podle právního předpisu Evropských společenství, tj. Nařízení rady Evropského společenství č. 343/2003 ze dne 18.2.2003, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o azyl podané státním příslušníkem třetí země v některém z členských států (dále jen ***Nařízení***) a doba zajištění se dle § 129 odst. 5 zákona o pobytu stanovuje na 40 dní od okamžiku omezení osobní svobody, tj. od 17.4.2012 od 13:30 hodin s odůvodněním, že žalobce byl dne 16.4.2012 kontrolován hlídkou obvodního oddělení Rokycany a při kontrole nebyl schopen prokázat totožnost předložením cestovního dokladu; následnou prověrkou v informačních systémech Policie

České republiky (dále jen **PČR**) bylo zjištěno, že žalobce nemá na území České republiky (dále jen **ČR**) povolený pobyt ani vízum a dne 14.1.2011 bylo Švýcarskem zavedeno odmítnutí jeho vstupu do Schengenského prostoru do 14.1.2014; žádný jiný doklad totožnosti žalobce neměl, na území ČR tedy pobýval neoprávněně bez cestovního dokladu a bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn, proto byl omezen na osobní svobodě a zajištěn dle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., o Policii ČR, a následně bylo provedeno daktyloskopování AFIS, kde v systému EUODAC byla nalezena shoda se záznamem pořízenými orgány policie ve Švýcarsku, Holandsku, Německu a Maďarsku, kde žalobce požádal o azyl, i když v protokolu o vyjádření účastníka správního řízení uvedl, že si nepamatuje, zda žádal o azyl v jiném členském státě. Dále bylo uvedeno, že s žalobcem bylo 17.4.2012 zahájeno řízení o správním vyhoštění z území ČR dle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 a 2 zákona o pobytu; z důvodu žádosti o mezinárodní ochranu v uvedených státech jsou dány důvody pro zahájení řízení za účelem předání dle Nařízení, v jehož průběhu bude rozhodnuto o předání žalobce na území příslušného shora uvedeného členského státu Evropské unie (dále jen **EU**). Rovněž bylo uvedeno, že předání žalobce nelze uskutečnit ve lhůtě 48 hodin vzhledem k tomu, že je nutné zabezpečit náležitosti potřebné k realizaci předání žalobce podle předpisu EU, kdy přebírající strany mají lhůtu 14 dní na odpověď, proto byla stanovena doba zajištění na 40 dní od shora uvedeného okamžiku omezení osobní svobody, přičemž s ohledem na důvod pro zajištění žalobce bylo vydáno rozhodnutí policie o jeho zajištění a umístění do zařízení. (*Rozhodnutí obsahovalo i poučení.*)

Žalobce ve své žalobě ze dne 5.5.2012 mimo jiné uvedl, že žalovaný porušil ustanovení § 129 odst. 1 ve spojení s § 123b odst. 1 zákona o pobytu a dále čl. 15 odst. 1, tzv. *Návratové směrnice*, tj. Směrnice Evropského parlamentu a Rady 2008/115/ES ze dne 16. prosince 2008 o společných normách a postupech v členských státech při navracení neoprávněně pobývajících státních příslušníků třetích zemí, protože se v napadeném rozhodnutí vůbec nezabýval otázkou, proč v jeho případě nebylo možné použít za účelem realizace jeho vyhoštění mírnějších prostředků ve smyslu § 123b odst. 1 zákona o pobytu (zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území); žalobce dále odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu (dále jen **NSS**) č.j. 1As 132/2011-51 ze dne 7.12.2011 a Městského soudu v Praze č.j. 11A 117/2011-9 ze dne 6.6.2011 s tím, že závěry obou soudů je nutné analogicky aplikovat i v případě cizinců zajišťovaných podle § 129 odst. 1 zákona o pobytu, jelikož v souladu se zásadou proporcionality je žádoucí, aby možnost aplikace zvláštních opatření měla své místo při rozhodování o každém zajištění za účelem vyhoštění bez ohledu na skutečnost, zda je cizinec zajištěn podle § 124 nebo § 124a zákona o pobytu. Závěrem žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí ze dne 17.4.2012 a vrácení věci žalované k dalšímu řízení. K žalobě byla připojena plná moc ze dne 5.5.2012, jíž žalobce zmocnil Asociaci pro právní otázky imigrace (ASIM, o.s.), IČ 26555191, kterou však podepsal za uvedenou asociaci J. V., avšak nebylo připojeno žádné zmocnění jmenovaného k zastupování uvedené asociace (*tento nedostatek byl následně odstraněn*). Žalovaná ve svém písemném vyjádření ze dne 11.5.2012 při zaslání žaloby soudu mimo jiné zdůraznila, že v případě žalobce nelze uplatnit mírnější opatření, a to zvláštní opatření za účelem vycestování cizince z území podle § 23b zákona o pobytu, neboť se jedná o zajištění za účelem předání podle § 129 uvedeného zákona a ne o zajištění za účelem správního vyhoštění podle § 124 nebo zajištění za účelem vycestování podle § 124b zákona o pobytu. Zajištění žalobce se totiž vztahuje k řízení o předání podle mezinárodní smlouvy a ne k řízení o

správním vyhoštění. Žalovanou není porušen ani článek 8 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod, neboť žalobce je zajištěn na základě § 129 zákona o pobytu, a to způsobem, který zákon stanoví, když žalovaná jednala především podle zákona o pobytu novelizovaného zákonem č. 427/2010 Sb. s účinností od 1.1.2011, jenž implementoval Návratovou směrnici. Závěrem žalovaná souhlasila s rozhodnutím ve věci samé bez jednání a nepožadovala ani náhradu nákladů řízení. (*Žalovaná vyjádření zaslala kromě soudu i žalobci a jeho zástupci.*)

Ze zasláního *správního spisu žalované* soud zjistil, že rozhodné skutečnosti uvedené ve vyjádření žalované ze dne 11.5.2012 odpovídají obsahu spisu. Z dále uvedených listin bylo zjištěno následující:

* Z úředního záznamu o zajištění cizince PČR, obvodní odd. Rokycany ze dne 16.4.2012 vyplývá, že žalobce byl zajištěn uvedeného dne v 19:15 hodin podle § 27 odst. 1 písm. d) zákona č. 273/2008 Sb., neboť byl dán důvod se domnívat, že neoprávněně vstoupil na území ČR nebo zde neoprávněně pobývá, jelikož dle IS PATROS bylo zjištěno, že se jedná o osobu, které je zakázán vstup do Schengenského prostoru dle článku 96 a prohlídkou byly u něho nalezeny věci – 4 kusy kovových mincí v hodnotě 51 Euro centů, koženková peněženka a jedna malá kniha. Dle dalšího úředního záznamu z téhož dne vyplývá, že žalobce byl dne 16.4.2012 v 18:25 hodin předán ochrance nádraží ČD Rokycany průvodčím mezinárodního vlaku Praha-Mnichov, neboť cestoval bez dokladů a byla potřeba ověřit jeho totožnost, protože na místě svoji totožnost neprokázal.

* Usnesením ze dne 17.4.2012 byl ustanoven tlumočnický k provádění tlumočnických úkonů z jazyka českého do jazyka ruského a naopak.

* Oznámením ze dne 17.4.2012 bylo zahájeno podle § 46 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, správní řízení ve věci správního vyhoštění žalobce z území členských států EU podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 1 zákona o pobytu, poté byl sepsán s žalobcem za přítomnosti tlumočnicka protokol o vyjádření účastníka správního řízení dle § 18 odst. 1 správního řádu, ve kterém žalobce mimo jiné uvedl, že se jmenuje N. T., nar. X v Gruzii, nikdy neměl vydaný cestovní ani občanský průkaz, nevěděl o tom, že svým pobytem na území ČR bez dokladu a víza porušuje zákony ČR, nevěděl o tom, že je tu nelegálně a také nemá na území ČR či EU osobu, kvůli které by ukončení jeho pobytu na území bylo z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života nepřiměřené; dále uvedl, že nemá finanční prostředky na vycestování a zaplacení nákladů správního řízení; také uvedl, že mu nebrání nějaké důvody v návratu do Gruzie; nežádal o vyrozumění zastupitelského úřadu a rovněž uvedl, že každý den užívá Metadon, na který nemá lékařský předpis a nepamatuje si, kdy byl naposledy u lékaře.

* Rozhodnutí ze dne 17.4.2012 napadené žalobou bylo vyhlášeno a doručeno (doručení odmítl žalobce podepsat) téhož dne, takže právní moci nabylo dne 17.4.2012.

* Z vyžádaného závazného stanoviska Ministerstva vnitra ze dne 18.4.2012 k možnosti vycestování cizince vyplývá, že vycestování žalobce do země původu je možné.

* Z dalších založených písemností vyplývá, že žalobce byl dne 18.4.2012 přemístěn do Zařízení X a předtím byl dne 17.4.2012 shledán lékařem Fakultní nemocnice P. schopen pobytu v cele předběžného zadržení. Dle úředního záznamu ze dne 7.5.2012 byly podány žádosti na přijetí žalobce zpět do Maďarska, SRN, Nizozemského království a Švýcarské konfederace, na které bylo reagováno negativně ze Švýcarska, Nizozemského království akceptuje žádost o přijetí cizince zpět; nadále se čeká na stanoviska ze SRN a Maďarska.

Podáním ze dne 18.5.2012 žalovaná požadovala, aby soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 17.4.2012, neboť z důvodu technického nedopatření při tisku vyjádření k žalobě nebylo uvedené obsaženo jako poslední odstavec vyjádření (ze dne 11.5.2012).

Podle § 4 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen s.ř.s., soudy ve správním soudnictví rozhodují o žalobách proti rozhodnutím vydaným v oblasti veřejné správy orgánem moci výkonné, orgánem územního samosprávného celku, jakož i fyzickou nebo právnickou osobou nebo jiným orgánem, pokud jim bylo svěřeno rozhodování o právech a povinnostech fyzických a právnických osob v oblasti veřejné správy, (dále jen „správní orgán“).

S účinností od 1.1.2012 ve věcech rozhodnutí o správním vyhoštění, o povinnosti opustit území, o zajištění cizince, o prodloužení doby trvání zajištění cizince, jakož i jiných rozhodnutí, jejichž důsledkem je omezení osobní svobody cizince, rozhoduje specializovaný samosoudce, který má práva a povinnosti předsedy senátu (§ 31 odst. 2, 3 s.ř.s.).

V této věci *soud rozhodl bez nařízení jednání* v souladu s § 51 odst. 2 s.ř.s. s ohledem na § 172 odst. 5 zákona o pobytu, když žalobce ani žalovaná nepožadovali projednání věci. Soud také připomíná, že při přezkoumání rozhodnutí *vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (17.4.2012)*, a v mezích žalobních bodů přezkoumá napadené výroky rozhodnutí (§ 75 odst.1, 2 s.ř.s.).

V ustanovení § 129 odst. 1, 3 a 5 zákona o pobytu je stanoveno:

(1) Policie zajistí na dobu nezbytně nutnou cizince, který neoprávněně vstoupil nebo pobýval na území, za účelem jeho předání podle mezinárodní smlouvy sjednané s jiným členským státem Evropské unie přede dnem 13. ledna 2009 nebo přímo použitelného právního předpisu Evropských společenství; policie na dobu nezbytně nutnou zajistí i provázeného cizince v případě, že jeho průvoz nelze z objektivních důvodů dokončit bez nutné přestávky.

(3) Nelze-li předání cizince nebo dokončení jeho průvozu uskutečnit ve lhůtě do 48 hodin, a jde-li o průvoz leteckou cestou podle § 152 ve lhůtě do 72 hodin, policie v řízení o zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu vydá rozhodnutí, které je prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

(5) Policie v rozhodnutí o zajištění stanoví dobu trvání zajištění s přihlédnutím k předpokládané složitosti přípravy předání nebo průvozu cizince. Je-li to nezbytné k pokračování přípravy předání nebo průvozu, je policie oprávněna dobu trvání zajištění prodloužit, a to i opakovaně. V řízení o prodloužení doby trvání zajištění cizince za účelem předání nebo průvozu je vydání rozhodnutí prvním úkonem v řízení. Odvolání, obnova řízení ani přezkumné řízení nejsou přípustné.

Dle § 126 zákona o pobytu je policie povinna po celou dobu zajištění cizince zkoumat, zda důvody zajištění trvají.

Podle § 123b odst. 1 zákona o pobytu zvláštním opatřením za účelem vycestování cizince z území (dále jen „zvláštní opatření za účelem vycestování“) je

- a) povinnost cizince oznámit policii adresu místa pobytu, zdržovat se tam, každou jeho změnu oznámit následující pracovní den policii a pravidelně se osobně hlásit policii ve lhůtě stanovené policií, nebo
- b) složení peněžních prostředků ve volně směnitelné měně ve výši předpokládaných nákladů spojených se správním vyhoštěním (dále jen „finanční záruka“) cizincem, kterému je zvláštní opatření za účelem vycestování uloženo; peněžní prostředky za cizince může složit státní občan České republiky nebo cizinec s povoleným dlouhodobým anebo trvalým pobytem na území (dále jen „složitel“). */Dále je v odst. 2 a 3 stanoveno, že zvláštní opatření za účelem vycestování lze uložit, je-li důvodné nebezpečí, že cizinec v době stanovené v rozhodnutí o správním vyhoštění k vycestování z území nevycestuje. O druhu a způsobu výkonu zvláštního opatření za účelem vycestování rozhoduje policie. Při rozhodování o uložení zvláštního opatření policie zkoumá, zda jeho uložení neohrozí výkon správního vyhoštění, a přihlíží k dopadům tohoto rozhodnutí do soukromého a rodinného života cizince./*

V článku 15 odst. 1 („Zajištění“) tzv. *Návratové směrnice* (shora uvedené) je stanoveno:

Nemohou-li být v konkrétním případě účinně uplatněna jiná dostatečně účinná, avšak mírnější donucovací opatření, mohou členské státy zajistit pouze státního příslušníka třetí země, o jehož navrácení probíhá řízení, za účelem přípravy návratu nebo výkonu vyhoštění, zejména v případě, že

- a) hrozí nebezpečí skrývání se nebo
- b) dotčený státní příslušník třetí země se vyhýbá přípravě návratu či uskutečňování vyhoštění nebo je jinak ztěžuje.

Článek 3 odst. 3 a 5 tzv. *Návratové směrnice* obsahuje následující definice:

* „*navrácení*“ je proces navrácení státního příslušníka třetí země, jako dobrovolné plnění povinnosti návratu nebo jako nucený návrat, do země jeho původu, nebo do země tranzitu v souladu s dohodami o zpětném přebírání osob či jinými ujednáními uzavřenými na úrovni Společenství nebo dvoustranně, nebo do jiné třetí země, do níž se dotčený státní příslušník třetí země dobrovolně rozhodne vrátit a jež ho přijme;

* „*vyhoštění*“ je výkon povinnosti návratu, totiž fyzické dopravení osoby mimo území dotčeného členského státu;

V článku 8 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod, tj. zákona č. 2/1993 Sb. (dále jen **Listina**), je stanoveno, že osobní svoboda je zaručena. Nikdo nesmí být stíhán nebo zbaven svobody jinak než z důvodů a způsobem, který stanoví zákon. Nikdo nesmí být zbaven svobody pouze pro neschopnost dostát smluvnímu závazku.

V této věci soud neshledal ze strany žalované taková pochybení, která by odůvodňovala zrušení napadeného rozhodnutí, neboť bylo řádně odůvodněno (*obsahuje průběh zajištění žalobce, včetně podkladů, ze kterých při rozhodování o zajištění vycházel a na základě nichž učinil závěr o zdržování se žalobce neoprávněně na území ČR bez platného cestovního dokladu a platného víza*) a všechny nezbytné skutečnosti pro vydání rozhodnutí jsou obsaženy ve správním spisu. Soud totiž neshledal, že by žalobní bod uplatněný v žalobě shora citovaný byl důvodný, jelikož z dikce § 129 zákona o pobytu nevyplývá povinnost správního orgánu zabývat se podmínkami stanovenými v § 123b a § 123c téhož zákona, proto

ani nelze aplikovat judikaturu NSS (viz shora uvedené rozsudky) na tento případ, neboť na něho v žádném případě nedopadá, ač žalobce je přesvědčen o opaku. Pouze zajištění cizince za účelem správního vyhoštění dle § 124 uvedeného zákona ukládá povinnost žalované zjišťovat, zda jsou splněny podmínky pro použití zvláštního opatření za účelem vycestování cizince z území ve smyslu § 123b (odst. 2 se vztahuje ke správnímu vyhoštění a nikoli k zajištění cizince za účelem jeho předání nebo průvozu dle § 129), přičemž § 123c v podstatě upřesňuje obsah zmíněného § 123b. Rovněž soudem nebylo shledáno žalobcem namítané porušení citovaného čl. 8 Listiny, protože žalobce byl omezen na svobodě pouze z důvodů a způsobem stanoveným zákonem, což ostatně ze shora uvedeného vyplývá, když ze strany PČR se nejednalo o svévoli ani o nic podobného.

S ohledem na zjištěné žalovaná neměla tedy povinnost se zabývat zvláštním opatření za účelem vycestování a tudíž ani nepochybila, když se s touto podmínkou v odůvodnění napadeného rozhodnutí nezabývala. Žalovaná i ve svém vyjádření k žalobě odůvodnila svůj postup v této věci, přičemž k žalobní námitce se vyjádřila velice stručně, jak vyplývá ze shora uvedeného. Z obsahu správního spisu však vyplývá, že ani v případě, že by se žalovaná těmito zvláštními opatřeními za účelem vycestování zabývala v odůvodnění rozhodnutí, pokud by tak musela ze zákona činit, žalobce by těmito podmínkám nemohl dostat, jelikož je bez finančních prostředků (v době zadržení činila jeho finanční hotovost 53 Euro centů) a dále do protokolu o vyjádření účastníka správního řízení dne 17.4.2012 v přítomnosti tlumočníka uvedl, že je bez vazeb na kohokoliv v ČR či v EU a přitom se zřejmě již několik let pohybuje minimálně ve shora uvedených státech, v nichž požádal i o azyl a kde vystupoval i jako V. S.

Žalobcem namítaná pochybení ve vztahu k § 129b odst. 1 zákona o pobytu nejsou důvodná, jelikož v § 129 není obsažena podmínka zvláštních opatření za účelem vycestování jako prostředek za účelem splnění výroku správního rozhodnutí. Explicitně stanovená podmínka zjišťování použití zvláštního opatření za účelem vycestování je obsažena pouze v § 124 a nikoliv v § 129, když v této věci se nejedná o správní vyhoštění, jedná se pouze o navrácení žalobce ve smyslu článku 3 odst. 3 Návrátové směrnice a nikoliv o vyhoštění ve smyslu odst. 5 téhož článku.

Dle názoru soudu nelze dovodit v této věci analogii ve vztahu k § 123a k § 129 zákona o pobytu, jelikož v této věci se nejedná o akt vyhoštění a žalobcem zmíněná tzv. Návrátová směrnice je plně vtělena do nyní platného zákona o pobytu.

Vzhledem ke všem zjištěným skutečnostem v této věci soudu nezbylo, než žalobu zamítnout ve smyslu § 78 odst. 7 s.ř.s. (*výrok I. rozsudku*), dle něhož soud zamítne žalobu, není-li důvodná. Žalovaná totiž postupovala zcela v souladu s příslušnými ustanoveními zejména zákona o pobytu, žádným způsobem nezkrátila žalobce v jeho právech, a to ani v řízení předcházejícím před vydáním napadeného rozhodnutí, tudíž žalobní body obsažené v žalobě nebyly shledány důvodnými. Je nezpochybnitelným právem každého státu stanovit si podmínky, za nichž je umožněn cizincům vstup na jeho území a v případě jejich porušení dochází k sankcím v souladu s příslušnými zákony, když v ČR se jedná hlavně o pobytový zákon.

O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1, 2 s.ř.s. tak, jak je ve *výroku II. rozsudku* uvedeno. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží a žalovaný nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost *ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení* ve dvou písemných vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o této stížnosti rozhoduje.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. *Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.*

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Plzni dne 22. května 2012

JUDr. Alena Hocká
samosoudkyně